

Stel dat we weer samen...

Brr ... wat was het koud, de eerste weken van februari. Heeft u ook genoten van de ijzige kou en op de schaatsen gestaan, of wordt u blijer van mooi lenteweer? In dat laatste geval heb ik goed nieuws, want de winterkou wordt vervangen door heerlijk lenteweer. Wat een geluk eigenlijk, dat je onder al deze verschillende omstandigheden kunt blijven sporten op kunstgrasvelden met SBR. Dat kan niet van alle infill-soorten gezegd worden. Het laat weer eens het voordeel van SBR zien. SBR, weet u het nog? Rubbergranulaat van gebruikte autobanden, duurzaam gerecyclede grondstoffen, met 100.000 kg CO₂-besparing en nogmaals 100.000 kg besparing aan fossiele of natuurlijke nieuwe grondstoffen. Circulairder kun je het bijna niet vinden anno 2021. Na een levensduur van tien tot vijftien jaar is deze circulaire koploper gewoon weer opnieuw te recyclen en te hergebruiken!

SBR weerhoudt ons er dus niet van om samen te sporten; de voortdurende corona-ellende helaas wel. Wat kijken we ernaar uit om weer dingen samen te doen: samen sporten, samenwerken, samen zijn en samen de toekomst in!

Helaas leek het erop dat de staatssecretaris van Infrastructuur en Waterstaat dat gevoel van 'samen' tijdens deze toch al zo eenzame coronapandemie even vergeten was. Ze schreef een brief aan de Tweede Kamer, waarin met veel 'mogelijk', 'in principe' en 'zouden kunnen' verwezen werd naar een flinterdun rapport van CE Delft, zonder inhoudelijke diepgang en met heel veel opmerkingen en vragen uit onze sector. In de brief gaat ze in op mogelijke duurzaamheids-criteria voor de inkoop en het beheer van kunstgrasvelden. Dat we elkaar nodig hebben op onze weg naar een circulaire economie, was in haar brief even naar de achtergrond verdwenen. Samen hadden we deze weg veel beter kunnen aanleggen.

Verder scoort de huidige generatie SBR-gras ook nog eens uitstekend op alle criteria, en kunnen we er dus onder alle weersomstandigheden heerlijk samen op sporten. Maar door instroommaterialen uit te sluiten voor kunstgrastoepassingen, blokkeert het Rijk deze mogelijkheid om samen te sporten in een duurzame toekomst

met SBR. En dat vanwege de wens om de verspreiding te beperken. Aan die wens hebben we – wederom samen met u – toch al lang voldaan? Het zorgplichtdocument dat we al in 2009 hebben opgesteld, was altijd al de stand der techniek en we hebben steeds gezegd dat *good housekeeping* belangrijk is, net als thuis en overal elders.

Gelukkig concludeerde de staatssecretaris wel dat 'sterke beperking haalbaar is', afhankelijk van de beheersmaatregelen. Die conclusie kan ik volgen, want dat geldt volgens mij voor alle beheer. Als ik de broodkrumels van mijn aanrecht opruim, is mijn aanrecht netjes. Maar de conclusie dat geschikte en duurzame alternatieven voor onder meer SBR beschikbaar zijn in de vorm van 'non-infill-velden' is dan weer niet te volgen. Bij brood dat niet kruimelt, hoeft ik de krumels niet meer van mijn aanrecht op te ruimen, maar dat heeft weer heel andere consequenties. Volgens mij de duurzaamheid van non-infill nooit getest, en wie weet wat de neveneffecten zijn? Geen enkel materiaal is zo veelvuldig onderzocht als SBR-infill. Meer dan honderd studies zijn er gedaan, steeds met dezelfde uitkomst: het is veilig en verantwoord om te sporten op kunstgrasvelden met SBR-infill en eventuele milieueffecten zijn beheersbaar. Zulke onderzoeken zijn er van andere infill-materialen niet en ook niet van non-fill-velden. Er wordt voor het gemak maar aangenomen dat ze gerecycled kunnen worden en niet zoveel microplastics verspreiden, maar is dat wel zo? Fatsoenlijk onderzoek ontbreekt.

De staatssecretaris spreekt de wens uit om in 2030 duurzaam kunstgras te hebben. Deze wens hebben we ook samen. Nogmaals: laten we samen de weg aanleggen (misschien zelfs wel letterlijk, maar daarover later meer). De toepassing van SBR is wat mij betreft juist een goede stap in het circulaire gebruik van grondstoffen, een stap die al 25 jaar geleden is gezet bij de uitvinding van kunstgras. De staatssecretaris draagt het argument aan dat de recycling bij TUF stagneerde, maar u als verstandige lezer weet dat dat was vanwege de kunstgrasmatten; de recycling van SBR is nooit een probleem geweest. En uw gefronste wenkbrauwen zijn terecht. De matten waren het probleem in de recycling, de matten

Kees van Oostenrijk - Recyberm

die volgens de staatssecretaris zo duurzaam zijn dat we kunnen overstappen naar non-infill. Intussen zijn er professionele bedrijven als GBN-Antea, Rematch en andere innovatieve recycling-bedrijven die het voortouw hebben genomen met een echt duurzame aanpak!

Nogmaals: rubbergranulaat uit afgedankte matten is prima te wassen en te scheiden. Het product dat niet meer voldoet, is op een andere manier te recyclen of als brandstof in te zetten, eventueel voor chemische recycling. Het product dat nog wel aan alle eisen voldoet (circa 50 procent), kan hergebruikt worden.

Laten we dus samen onderzoeken wat we met de materialen kunnen doen om de grondstoffen zo goed mogelijk te behouden. SBR kan – met goede beheersmaatregelen – eerst worden gebruikt op kunstgrasvelden, zodat we er samen op kunnen sporten. Vervolgens kunnen er grondstoffen uit gehaald worden voor hergebruik met devulkanisatie of pyrolyse. Hoe mooi zou dat zijn voor een gezamenlijke toekomst: grondstoffen zo lang mogelijk gebruiken, behouden en terugbrengen ter voorkoming van het gebruik van *virgin* materialen. Dan hebben we de overheid wel nodig, maar op dit moment is de samenwerking nog een stip aan de horizon en dus ver weg. Maar stel dat we weer samen kunnen sporten, samen de duurzame en circulaire toekomst in gaan door samen te denken, te onderzoeken, te werken en de weg aan te leggen. Dan kunnen we duurzaam sporten en bewegen in een circulaire economie, die hopelijk snel herstelt van de coronapandemie. Ik wens het u allen toe!

